

Title :	เขียน จอจรรยาพร ... 10 ปีแล้ว (เขียนด้วยตัว)
Subject Heading 1 :	
Subject Heading 2 :	
Source :	ราชบัณฑิตยสถาน
Date :	10 ธันวาคม 2550

ที่ซุกตัวอยู่ในแง่มุมต่างๆ วัฒนธรรมแห่งยุคสมัยใหม่ที่ดีเหมือนจะกลืนกิน แต่ก็ได้เติมไปด้วยความแปลกแยกที่ปฏิเสธไม่ได้ว่าเราก็ค้นชินกับวิถีที่มันก็เป็นเช่นนั้นในเมืองท่องเที่ยวต่างๆ แทบทุกที่

เมื่อสิบปีที่แล้วมีโอกาสเดินทางมาที่หลวงพระบาง โดยแบกเป้มาในฐานะนักท่องเที่ยว ใช้เส้นทางหนองคาย ผ่านเวียงจันทน์ เวะคังคินที่วังเวียง และถึงที่หมายปลายทางที่หลวงพระบาง ได้ดื่มด่ำกับการย่ำตรอกซอกซอยละเอียดซมความงามของเมืองแห่งวัดวาอาราม เมืองที่ชนบทด้วยแม่น้ำสองสายมาบรรจบกันคือน้ำคานและน้ำของ (หรือน้ำโขง)

มาวันนี้ เดินทางมาพร้อมคณะชาวค่ายพนักงานอาเซียน มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เชื้ออินทน์ที่แขวงหลวงพระบาง ลากกระเป๋าพร้อมเป้มาหมายในการเรียนรู้และเตรียมพร้อมกับการทำงานในสังคมต่างวัฒนธรรม โดยมีหัวข้อที่สนทนากันบ่อยในช่วงนี้คือ เราจะเตรียมตัวอย่างไรในการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน รวมถึงก้าวสู่สังคมหลากหลายวัฒนธรรมในระดับนานาชาติ และลาวก็เป็นหนึ่งในมิตรประเทศที่หลายคนเชื่อว่ามีความใกล้ชิดและใกล้เคียงกับไทยมากที่สุด แต่เมื่อมาสัมผัสจริงๆ ในรายละเอียดก็มีอีกหลายมุมที่เราจะต้องกลับมาทบทวนความเชื่อกันใหม่เพื่อลดช่องว่างระหว่างความเป็นจริงและสิ่งที่เราคิดไปเอง ซึ่งแท้จริงเราต่างต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกันให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นใน 10 ประเทศอาเซียนที่ต้องสร้างประชาคมร่วมกันทั้งในด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ และสังคม

ลงเรือลำเดียวกับ

การเดินทางครั้งนี้เราเลือกข้ามสะพานมิตรภาพ

ไทย-ลาวที่อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย แล้วล่องน้ำโขงจากท่าเรือห้วยทรายฝั่งลาวไปยังท่าเรือหลวงพระบาง ใช้เวลาประมาณ 10 ชั่วโมงซึ่งเป็นระยะเวลาที่ไม่มากนักไม่น้อย ชาวค่ายเกือบ 50 ชีวิต

สามารถทำกิจกรรมและใช้เวลาร่วมกันบนเรือได้อย่างเต็มที่ สองฟากแม่น้ำเต็มไปด้วยโขดหินซึ่งเห็นได้ชัดเจนในช่วงฤดูน้ำลด เมื่อเข้าเขตประเทศลาวทั้งสองฝั่ง สิ่งที่ทำให้เราประทับใจก็คือความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้สีเขียวตลอดแนว และจะเห็นปูยเมฆคลอเคลียอยู่กับทิวเขาลอดเลาะเวลาใครอยากพักสายตาจากป่าคอนกรีตเชื่อว่าจะเป็นทริปล่องน้ำเนิบช้าที่แสนเพลิดเพลิน

ตักบาตรข้าวเหนียว

กลายเป็นประเพณีนิยมและมุมถ่ายภาพอันเป็นเอกลักษณ์ของเมืองมรดกโลกแห่งนี้ไปแล้ว นั่นก็คือการตักบาตรข้าวเหนียวในยามเช้า จำได้ว่าเมื่อสิบปีที่แล้วเราตื่นแต่เช้าตรู่ออกมาเดินทอดน่องสูดอากาศแสนสดชื่น ชมบรรยากาศเมืองที่แสนจะเงียบงาม และใช้บริการของแม่ค้าที่มารอเตรียมกระติบข้าวเหนียวเล็กๆ ให้กับนักท่องเที่ยวในราคากันเองเมื่อถึงเวลา 06.00 น. เสียงกลองดังขึ้น ก็จะมีพระและเณรของแต่ละวัดออกมาเรียงแถวยาวเหยียดพร้อมๆ กันเพื่อรับบิณฑบาตบนถนนหลายหลัก

ครั้งนี้คณะของเรามาปักหลักที่บริเวณหน้าวัดแสนสุขาราม ทุกอย่างถูกจัดเตรียมไว้ให้นักท่องเที่ยว ทั้งเสื้อ เบาะนั่ง กระติบข้าวเหนียว ตะกร้าขนม ในอัตราค่าบริการกระติบละหนึ่งร้อยบาท ถ้าอยากจะได้บาตรขนมด้วยก็เพิ่มอีกหนึ่งร้อยบาท ทุกอย่างถูกจัดการไว้อย่างเป็นระบบ มีพระเณรเดินออกมาเป็นชุดๆ เพื่อปฏิบัติพุทธภารกิจแน่นอนว่ามันอาจให้ความรู้สึกที่แปลกไปสักหน่อย แต่เพื่อให้ทุกอย่างสามารถควบคุมดูแลได้ก็ต้องมีระบบบริหารจัดการ

รองท้องยามเช้า

หลังจากเดินตลาดเช้าเสร็จแล้ว หลายคนเรียก ร้องอยากได้กาแฟสักหนึ่งจอก ร้านกาแฟที่เหมือนจะมีชื่อเสียงและเป็นที่ชื่นชอบในหมู่นักท่องเที่ยวชาวไทยยังคงเป็น "ร้านกาแฟพระยานิยม" ติดริมถนนสี่สายระหว่างวังผึ่งแม่น้ำโขง มีเมนูง่ายๆ ที่แสนจะคุ้นเคยอย่างเช่น กาแฟดำ กาแฟนม โกโก้ร้อน น้ำชา ไชลาว ปาท่องโก๋ เป็นร้านที่ไม่ได้อะไรเป็นจุดขายแบบสมัยใหม่ มีเพียงกลิ่นกรุ่นวิถีชีวิตของชาวหลวงพระบางที่ยังคงหลงเหลืออยู่ ท่ามกลางสิ่งปลูกสร้างที่กลายร่างตามสมัย (คนเมือง) นิยมไปหมดแล้ว และหากมาหลวงพระบางต้องห้ามพลาดชิมอาหารลาวอีกสองอย่างที่หาทานได้ง่ายคือ ผอ

